

ገጽናሆን ቅዱስ የአመራርያዊነት ደንብ

ქალბატონ თინას 1969 წლიდან ვიც-
ნობ, როცა დავიწყე მუშაობა რედაქ-
ციაში.

იმანად შესანიშვნაც კოლექტივში
აღმოჩნდა, თანამშრომლების ურთ-
იერთასტუმულცემა, შემოქმედებითი უშაძ-
ბა, ერთმანეთის მიმართ გამოჩენილი
ყურადღებას განხობა და თავაზიანობა
ნამდვილად იგრძნობოდა. ამ სკოლეს
მეც ვგრძნობდი და მეამაყებოდა ასეთ

სახელმოვანი კოლექტიუმში შეუბაობა.
ჩემი სამუშაო დღე ქალბათონ თი-
ნას კაბინეტში წერილების და გაზი-
თის გვირდების კითხვის ინტებოდა
და ხშირად სამუშაო საათების შემ-
დეგაც გაგრძელებულა. რედაცია მე-
ორე სართულზე იყო, სტამბა პირველზე
და წერილების ჩატანა-ამოტანა ჩემს

ვაკლეობაში შედიოდა. თავისუფალი
რო თთქმის არ გვქონდა, მაგრამ
უკლე ხანი კარგად გავიცავდა ერთ-
ერთი. ქალბატონი თინა გამოიჩინე-
ა ქუმანურობით, თავზიანობით და
ულასხმიერებით, თავზიანობით და
ველა იმ დადებითი თვისებებით, რაც
დამაინას უნდა გაჩინდეს.
ხშირად ქალბატონი თინას შვილები
ირდაპირ ხალილიდან რედაქციაში ან
ედაქციიდან სახლში მიღოვდნენ, დედა
ქალიშვილებს შეათვალიერებდა, სა-
ინაო დავალებებს შეუმოქმებდა და
საყვარელი ისტუმრებდა.
ნათებაია - ქალი „ყუჩნაშიო“ და
ალბატონ თინას მომზადებულ კერ-
ძებს გამოცდილი კულიბარიც ვერ-
უნასავდა ნაკლს. მისი შესანიშნავი
ულლევ რუბენ გორგუშვილი ისტორიუ-
ლოგიას დირექტორი იყო და ხშირად
მუშაონ საათების შემდეგ მეულლეს
ამოუვლიდა. მისი ოჯახის სტუმრე-
ოც ხშირად ვიყავით.

ოთხი ქალიშვილი აღუზარდეს სამობლოს, უფროსები მარინა და მანანა

ჩემი საქართველო ბორჯომიდან იწყება

საქართველოში უმტკქს ნიღლად საქმიანი ვიზუალური ჩამოყალიბის და ამჯერადაც სწორედ საქმიანი ვიზუალური ჩამოყალიბის და ამჯერადაც ჩვენი საუკუნეების განვითარების უძრავი ფაზა და ამ პროცესში მას მშობლეულებრივ სახლში შედგა. 28 წელია რაც ესპენერში ცენტრის მიყვება, რომ 1995 წლიდან დღემდე, რაც მისი ესპანერში ცხოვრების პერიოდში მოხდა და ამით ძალის ამაყობა, 2000 წელს დაარსა დიასპონორული ორგანიზაცია „საქართველო და ემიგრანტები“ თა თოვარი მისი ხელმისაწვდომობა.

ଓঁৱৰ প্ৰিয়ামি গুৱাহাটী মেলাৰ সামুজিক সংস্থাৰ

ଗ୍ରାହୀତ **ପ୍ରାଣବ୍ୟାହିମିଦ୍** । ରୂପ
ଡାକ୍ଟରାଶି ଖୁଶିଆରୀ ଘର୍ଷଣ୍ଣି
ସାଜୁର୍ଯ୍ୟନିଃ 20-ଇନ୍ ଚିଙ୍ଗେବାଳ
ଦୋଳିଲୁ ଡାକ୍ଟରିନ୍ ପ୍ରାଣବ୍ୟାହିମିଦ୍
ମରମ୍ଭି ଉତ୍ସବର୍ତ୍ତନାଲ୍ଲାଭ ପ୍ରାଣବ୍ୟାହିମିଦ୍
ତାପୀ, ମେଘରାଶ ହେଉଥି ଉତ୍ସବର୍ତ୍ତନାଲ୍ଲାଭ
ଲୋ ମଦ୍ଦଗାମିକାର୍ଯ୍ୟରୀତି ରାଜଦ୍ଵାରା
ଠିକ୍ ପାରାଇଥିବା ଗାର୍ଜା, ରୁଧାଫା
ପ୍ରାପ୍ତିକାରୀତିରୀତି ତାନାମିଶ୍ରମୀମ୍ଭେ
ତା ଉତ୍ସବର୍ତ୍ତନାଲ୍ଲାଭ ଆଶଲ୍ଲାଭିର୍ଦ୍ଦ
ଦେଖିବା ଏହି, ରାମିଲ୍ଲାପାତାନାନ୍
ତିତ୍ତମ୍ଭିକୀ ପ୍ରାଣବ୍ୟାହିମିଦ୍ ସାମିନ୍
ଏହି ଉତ୍ସବର୍ତ୍ତନାଲ୍ଲାଭ ମେନ୍ଦିନ୍ଦା ।
ଫା ଏହି, ଏହି ଉତ୍ସବର୍ତ୍ତନାଲ୍ଲାଭିର୍ଦ୍ଦ
ଦ୍ରବ୍ୟରୀ ଦ୍ଵାରାପାରିବାରେ ବ୍ୟାହିମିଦ୍
ଆଶଲ୍ଲାଭିର୍ଦ୍ଦା, ମାଲାଦାଲ୍ଲାଭିର୍ଦ୍ଦା
ଶୁଣ୍ଗି ଅନ୍ତରୀ ବ୍ୟାହିମିଦ୍ ବ୍ୟାହିମିଦ୍
- ଲୋନ୍ଗିକାର୍ଯ୍ୟରୀତିରୀତି, ତାପମିଦିବା
ଲୋ ଏହି ଉତ୍ସବର୍ତ୍ତନାଲ୍ଲାଭ ଗ୍ରାହୀତ
ଏନା ବ୍ୟାହିମିଦ୍
ବାତ୍ୟେଳା **ନିର୍ବିକାରିତା**
ତାପମିଦି ଗ୍ରାହୀତ ବ୍ୟାହିମିଦ୍
ଦ୍ଵାରା ସାମିନ୍ ପ୍ରାଣବ୍ୟାହିମିଦ୍
ଇମିତି ଉତ୍ସବର୍ତ୍ତନାଲ୍ଲାଭ ପ୍ରାଣବ୍ୟାହିମିଦ୍

ଲାଲ ପୁର୍ବାଦିଲ୍ଲେଖଳ. ଏ ଶତାବ୍ଦୀ
ଦେଖ କୁଣ୍ଡାଳୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ନାମଦେଖିଲାଏ
ଗାନ୍ଧିରମ୍ଭରେ ନୂହ ଶତ୍ୟଗ୍ରାମ
ପାଶୁକୋ, ଗନ୍ଧିରମ୍ଭରେ ନାମଦେଖିଲାଏ
କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରତିଲିପି ତଥା ସମ୍ପର୍କିତ
ଶ୍ରୀମନ୍ଦିନ୍ଦ୍ରପ୍ରେମି ଏବଂ ଧାରନ୍ଧିରା
ମହିନଦ୍ୟୁମ୍ବ ର୍ଯ୍ୟାଦାକ୍ଷିଣୀ ମାତ୍ରା
ଶତାବ୍ଦୀରେ ନାମଦେଖିଲା ଏବଂ ର୍ଯ୍ୟା
ଦାକ୍ଷିଣୀରେ ନାମଦେଖିଲା କାନ୍ଦର୍ମ୍ୟକ୍ଷମାଦ
ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରିଙ୍କ ଶ୍ରୀତଥାର୍ଥୀ, ଏବଂ ଦ୍ରମ୍ଭା
ତେବେନ ନାମଦେଖିଲା ଗନ୍ଧିରମ୍ଭ ପ୍ରେମି
ଅଗନ୍ଧିରମ୍ଭ ନିଳାଶ୍ରୀକୃତିଶି ମୁଖ୍ୟ
ପୁର୍ବାଦିଲ୍ଲେଖଳ କ୍ଷତ୍ରଜ୍ଞମ୍ଭିତ୍ତି ନୂହ ମାଲ୍ଲା
ନିଳାଶ୍ରୀକୃତିଶିତ୍ତ ଦ୍ୟାମତ୍ତର୍ମା ଦ୍ୟା
କ୍ଷତ୍ରଜ୍ଞମ୍ଭିତ୍ତି ର୍ଯ୍ୟାଦାକ୍ଷିଣୀରେ ପାଶୁକୋ
କ୍ଷେତ୍ର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରିଙ୍କ.

A portrait of a woman with short, light-colored hair, smiling. She is wearing a black and white patterned top. The background shows a classroom setting with desks and papers.

90-იან წლებში ცოდნის მოვლენების გამო რედაქტორისა და კამპანიაში ურთიერთობა დაიძაბა, ლინიონზე გამოჩენდა ადგილი და კორექტორადაც, მიზეული ახლოს უკვე აქტუალურობა მა რედაქტორობა ვალიდურა რომ ლომინიქმება ნათელად სახით, რომ სკოლას თან შეთავსებით ემუშავა მასთან, როგორც ლინიტზე ასევე კორექტორად. რა თქმა უნდა ნათელა დათანხმდა, და მას შემდეგ აღარც მოილოება რედაქტორის. 25 წელი იმუშავა სკოლაში, საბეჭიო ახალი მოუწიდა და უკვე 1 წელით, რაც ჩამოშორდა სასკოლო ცხოვრებას. დღომ ცეკვლავერი შეცვალა და მიმდინარეობა მარტინ ლინიტის მიერ და მას შემდეგ აღარც მოილოება რედაქტორის.

ქატიკე გაშინ 50 წლის
იყო და გან პარველმა
ითავა კომპიუტერის სწავლა
და იმ პროგრამის
სრულყოფილად დაუცვლე-
ბა, რასაც გაზიერისათვის
გადამწყვეტი მიზნების
ქრონიკა და დღლაც ერთ-
გულად ასრულებს მოვა-
ლიობას.

დღეს კულონიციური სპ-
ციალისტებს მოქმედნა არც
ისე ადვილია, მითუმეტს,
როცა ხელფას 300-400
ლარს არ აღეძატება, მა-
გრამ ნათელა არ ღალა-
ტობს კოლექტივს. ამ
პარობებშიც ერთაულად,
თითოებს დაცვურების გარეშე
განვირობისს შეუჩად როცულ
საქმიანობას. მაგ მთელ
თავისი შეგრძელული ქორწეუ-
ბა გაზიდეთ „ბორჯომის“ გა-
მოშვებას შეალია.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

„მე ვარ აფთანდილ ბერიძე, გ ცლის. როდესაც დიდი გავიზრდები, მინდა მილოტი გამოვიდე. ამისთვის კუნდა ვისწავლო, რათა ჩემი ოცნება რეალობად ხავით. მარცვლ რიგში უნდა გავხარი ჩემი ოჯახი და გერგოს და მიმიკოს გორგო. ვითა, ჩემი დედიკო ყველაზეს აკეთებს იმისთვის, რომ წარმატების შევერვალზე გვიჩალოს მე და ჩემი საყვარელი ძმა. რატომ აფირჩიე ეს პროცესია? იმიტომ, რომ ვაცი, ჩემსავთ სხვა ბავშვებსაც უწევთ დედის გარეშე დაძინება და მარტო ყოფნა. მინდა ყველას დედიკო დავუბრუნო სახლში მშეიძლით.

მე გპირდებით, გავიზრდები სასახელო და წარმატებული ბიჭი. ყველა იამაყებს ჩემით. ყველას გისურვებთ ოცნებების ასრულებას. მიკარსარ და მენატრები დედა“.

„პატარა ბიჭის დიდი ოცნება“, - ამ სახელწოდებით განათავსა ავთანდილის ეს საოცრად თბილი და ემოციური წარმატება იქნავთ.

გზას 9 თვეს ნინ დაადგა და ისტც საკუთარ შევილებს ბერი ქართველი დღის გამავასძ სოციალური ქსელის მეშვეობით უცხო ქვეყნისათვის ეფურება. ამ მეტად როგორ დროს, შევილის ნათლია აღმოჩნდა მის გვერდით, რომელმაც იტალიაში წაიყვანა. შევილები იყ იჯავათან დატოვა იმ იძულებით, რომ იმას, რასაც გავიყიდებს, მხოლოდ საკუთარი შევილების წინსვლისათვის იქნება საჭირო. მას ათვება გარდა უფროს 19 წლის გიორგიც ჰყავს. ოლიკოს სოციალური ქსელის მეშვეობით დაკუცუკვეში და საკუთარი ეტოცებისა და იმ განცდების გაზიარება ვთხოვთ, რაც მან შევილის ნეროლის წაგრძელებას იგრძნო:

არც არაფერო შეცვლილა ჩემთვის ჯერ კიდევ კველაზე მეტად შევილები, მათი ჩასტუმება, სურნელი მენატრება. დედა, რომელსაც სევდით აქეს გული და თვალები სასეა, დედმამი შევილები. მათი ცრუმელიან თვალები არ აზიდის გრინ-ბიდან. მეგობრები, საქართველო მენატრება, ჩემი მინა-წყალი. მშობლიური თოვლის ფიფქადაც არ ღირს, სხვა კვეყაში რაც უთვისა.

ბერი თქვენი მეგობრის მსგავსად ათვებას წერილი გულგრილად, ემოციებისა და ცრემლების გარეშე მეც ვერ წავიკითხერას ჰქონდა და უსარტობდი ქართველი კაცი.

- პირველ როგორ არც ვიგრძენი, იყო ის, რომ თითქოს გული ამიღუდა. ამაზდობულად დდიდი სიამაჟყენ ვიგრძენ, რადგანაც წერი შრომა და ამაგი დაფას-დება, რამაც უფრო მეტად გამაძლიერა და სტამული მოგცა, რომ ვაძრობოლო. ომშიც ხომ ძლიერები მიყავთ და მე არ მაქას უფლება, რომ ფეხზე მყარად არ იდგებ ადა ჩემ შვილებს დამარცხებული დავუბრუნდე. უფალს ვთხოვ მომცა ძალა და მხერია რომ ის, რაც ჩაფი იქრისტული მაქას, ყველაფერი შევძლო.

- ოლიკო რამდენად რთული იყო ემიგრაციის პირველი დღები და დღესაც მიუხედავად იმისა, რომ თვე არც სუ ბერია, ვინ ა რა გენატრებათ გველა აზე შეტა და საქართველოში?

- ალბათ ისრო არ მეყოფა და არც
ადგილი იძლენად რთული და წარმოუდ-
გენლად მტკვენეული იყო ყოველი ი-
ლის გათხება და დაღამება ჩემთვის.

